

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob torkih, četrtek in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za en mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50 za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.— za vsa leta . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačujejo naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglas se računa po tarifu v petiti; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase sprejema upravitelstvo ulice Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame sije so prosta poštnina.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Kar je naše, ostane naše.

Kar ostaja marsikomu skrita tajnost, to vidi oko psihološkega opazovalca. Pod kritičnim drobno-gledom njegovim ni možno, da se kaj izmuzne drugam, nego kamor pripada po naravi. In tako oistrogledni psiholog razdeluje narodnosti ne po njihovem jeziku, marveč po njihovi pasmi in krvi, po njihovi duševni naravi.

Tako n. pr. Slovencev ni možno prištevati drugam, nego mej Slovence, Italijanov ne drugam nego mej Italijane in Nemce k Nemcem. Kar bi bilo drugače, je protinavarno in se maščuje prej ali slej nad — pasmo samo. Ob površnem opazovanju bi se utegnil smatrati ta nazor za pretiravanje dejstev, a življenje samo uči, da različnih stvarin ni možno družiti (brez škode za iste) v tesno skupino. Trda in pusta narav Nemcev se nikakor ne da družiti z slovensko mehko in živahnejo naravo, ker pod uplivom združitve trpita kolikor toliko — obe. Istotako je spojitve slovenske naravi z italijansko kvarljiva, ker poslednja je zopet prežareča in preburna nasproti slovenski naravi. V tesni spojitvi se kažejo posledice: ne le, da se onečisti pasma in ni več izvirna, marveč ima še posebej nedoglednih posledic za življenje. Podrobneje o tem govoriti mi ne dopuščata čas in prostor, a vsakdo si stvar lahko motri z lastnega stališča. Namen tem vrsticam je samo dokazati, da je in ostane kvarljivo, ako se razne prirodne pasme narodov spajajo v tesno vez mej seboj. Zaključek temu je, da kri sili h krvi in ako se hoče siliti skupaj, kar ne spada skupaj po naravi, je to v neizmerno škodo celini narodom, državam, za dolge čase.

Vendar vidimo, kako se vrše take spojitve na najbolj lahkomišeln, torej pregrešen način mej narodi posamično. Jeden narod se hoče okoristiti na škodo drugega, hoče poslednjega prevladovati, nad njim gospodovati. To je naravnost hudodelstvo, vredno vsega prokletstva in to hudodelstvo se

grozno maščuje nad prevladovalci samimi. O tem nas uči zgodovina Rimljanov, ki so si hoteli podjarmiti druge narodnosti, — posledica je bila, da je moralo saksabi ogromno cesarstvo. — In to hudodelstvo, namreč hudodelstvo posilnega spajanja Nemcev ter Italijanov s Slovani maščevati se mora istotako nad posilniki prej ali slej: kri hoče h krvi! Na Primorskem, kjer se vrši to posilno spajanje po raznih sistemih, slonečih na politični samopašnosti Neslovanov, moramo opazovati, da se ta spojitve vrši samo formalno, faktično pa si stojita narodnosti vedno le tik druge. Slovenec, govoreči italijanski, zaradi tega še ni Italijan, marveč italijanski govoreči Slovenec in véz, umetno skovana, raztrže se prav gotovo ob prvi veliki priliki sama ob sebi.

Kri hoče h krvi!

Slovenci, tudi „poitalijančeni“, so zaznamovani s svojo „narodno barvo“ tako razločno, da jih ni mogoče zamenjati s pravimi Italijani na noben način. In ta „narodna barva“ je isti dušni znak slovenske narave, kateri znak je razlit čez vsako slovensko lice, četudi jezik drobi italijanski slavošpev. Slovenca izpoznamo v največji gneči Italijanov in lahko ga sprovedemo za roko ven in mu rečemo: bratec, kaj delaš tukaj, ti si naš! In to dela isti znak dušne naravi, ki je razlit čez vsako slovensko lice.

In baš zaradi tega znaka bi se moral vsaki Slovenec čutiti tujega med Italijani, Nemci, in bi se moral sramovati tako tesnega spajanja z njimi, kakor se to godi v teh dobah sedaj.

Svoji k svojim!

Ta rek ni malega pomena. Kar prisilniki delajo z Slovenci sedaj, maščevalo se bo na čudni način nad njimi pozneje in že v preprečanje silnih dogodkov v poznejih časih bi se moralo vršiti zopetno ločenje polagoma že zdaj in sicer od strani obeh narodnosti.

Slovenci bi se morali sami izključevati iz italijanskih vrst in Italijani bi morali to izključevanje radi dopustiti.

Tako „potujčevanje“ je samo Sisifovo delo in brez pravega zgodovinskega pomena. Tako potujčevanje, ker politično hudodelstvo, je kaznjivo, ker razdira vrednost posamičnih narodnosti. Pravo zgodovinsko delo pak je, da se utrdijo narodne pasme v krepke celote in ostanejo same v sebi vladujoče za vse čase na zemlji. Le kadar se izvrši to utrjenje izvirnih narodnih pasem, tedaj bode za vedno rešeno — „narodno vprašanje“ in po tem utrjenju bi morali stremiti vsi narodi po svojih pasmah. Vsako razdiranje tega utrjenja, bodisi svojevoljno ali po sili, zadržuje samo krasno veliko delo in tako razdiranje ni drugega nego brezuspešno hitanje za praznim ciljem.

F.

Vodovodne razmere na Notranjskem.

(Izv. dopis.)

(Nadaljevanje in zvršetak.)

Minolo pomlad vlovili so se v Veliki Petkovi grapi studenci, katero delo je stalo občino čez 4000 glid.

Letošnjo pomlad razpisal se je do 30. junija natečaj za zgradbo vodovoda v nadi, da c. kr. vlada, kateri so se predložili načrti in proračun vodovoda, priskoči občinama na pomoč s 50% prispevkom. (Zgradila bi se za sedaj le glavna črta, katere proračun je znašal 35.000 gl.) Podjetniki so se oglašali drug za drugim, vlagali tudi svoje ponudbe in prebivalstvo je bilo vzradosteno, polno navdušenja, ker je bilo uverjeno, da se vendar enkrat po toliko dolgih letih uresniči njega edina, vroča želja, da se prične z zgradbo vodovoda. Ali kaj se je zgodilo? Kakor strela iz jasnega, tako je udaril naš mogočni deželni odbor med uboge Logačane. Prepovedal jim je vse nadaljnje priprave in delovanje za zgradbo vodovoda, utemeljuje svoj ukaz s tem, da občinama vlada ni privolila še nikakega prispevka ter bi na ta način prišli obe občini v veliko denarno stisko. Ob enem

poročal o svojih potih, vse jo je znova spominjalo njegove izdaje. Četokrat ga je malone prosila, naj bode milosten, ter mu rekla: „Ne idi predaleč!“ — A njena vera vanj je bila uničena, in strašna muka duhovnika, kateri je zašel v dvome in vendar hoče ostati zvest svoji obljubi, se je kazala tudi v njenem britkem smehljaju, v tihi, brezglasni prijaznosti njeni.

Georges je bil zelo nesrečen. Sedaj je obljubil svojo ženo; velikost njenega bitja ga je premagala. Z njegovo ljubeznijo se je družilo občudovanje, in — zakaj bi tega ne pripoznali — Klarin srčni jad je v očeh tega moža nadomestoval tisto nedostajanje koketerije, katero jej je bil očitel na tistem. On je spadal v tisto vrsto mož, katerim dobro deje, ako si kaj prisvoje, ako premagajo upor. Hladna, trmasta Sidonija je zadovoljevala tem blodnjam srca. Ako se je danes prenežno ločila od njega, jo je našel drugi dan malomarno in razmišljeno, in ta potreba, vedno znova pridobiti si jo, je naposled zavzela mesto resnične strasti. Tiha ljubezenska sreča mu je bila dolgočasna, kakor mornarju vožnja brez viharja. Njegov zakon pa je bil že blizu ladjeloma, in še vedno ni minila vsa nevarnost. Vedel je, da se je Klara obrnila od njega, da je bilo njeno srce vse otrokovo in da je ta odslej jedina vez med njima.

(Prida še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši. 141

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Včasih so se o teh urah, polnih gorjupega boja, tiho odprla vrata risarske dvorane in ustopila je Klara Fromontova. Samota nesrečnega moža o teh dolgih nedeljskih popoldnevih jej je segala v srce in prihajala mu je delat družčino s svojo hčerko; saj je vedela iz skušnje, kako tolažeče more uplivati obvevanje z otroci. Malička, ki je sedaj hodila že sama, se je izvila materinim rokam ter stekla k prijatelju. Risler je čul njene kratke, hitre korake, čul za seboj nje lahko dihanje in to je hipno napravilo nanj pomirjujoč, krepilen utis. Tako prijazno mu je ovila okroglice ročice okrog vratu, se mu nasmejala tako veselo in odkrito ter ga poljubila z ljubkimi usti, ki še niso bila izgovorila laži. Klara Fromontova, ki je še stala pri vratih, ju je gledala smehljaje.

„Risler, dragi prijatelj,“ je rekla pristrčno, „pojdit z nami na vrt; vi delate preveč, še zbolite nazadnje.“

„Ne, ne, madame Žorž; jedino delo me drži po koncu... brani mi misliti in modrovati.“

Čez dolgo časa je zopet začela: „Dobri, ljubi moj Risler, ojačite se, skušajte pozabiti...“

On pa je zmal z glavo.

„Pozabiti... je-li to mogoče? — Nekateri stvari presegajo naše moči. Človek lahko odpusti, pozabi pa ne.“

Skoro vselej se je posrečilo otroku, zvabiti ga na vrt. Naj ga je bila volja ali ne, malička je silila, da jej mora pomagati pri igranju s peskom ali pa z žogo. A prekmalu je opazila, kako neroden in malomaren je njen tovariš, in potem se je zadovoljevala s tem, da je mirno hodila ob njegovi strani med zelenikovimi plotovi gredic in držala prijatelja za roko. Čez nekaj trenutkov se sicer Risler ni več zavedal njene prisotnosti, a ne da bi bil opazil, je mala, gorka roka, ležeča v njegovi, magnetsko uplivala nanj ter tešila muko njegovega ranjenega srca.

„Človek lahko odpusti, pozabi pa ne!“

Tudi uboga Klara je vedela to, kajti ni pozabila ukljub pogumni volji, ukljub globokemu zavedanju svojih dolžnosti. Njo in Rislerja je okoleica, v kateri sta živela, neprestano spominjala njiju nesreče; brez usmiljenja so stvari okoli njiju znova odpirale vse rane, ko so se baš hoteli zaceliti. Stopnice, dvorišče, vse te priče in tihi sokrivci zakonolomstva so bile nekatere dni videti kar neizprosne. Celó prizadevanje, s katerim je Georges mučne spomine skušal odvrčati od nje, njegov plašni trud, da bi je zvečer ne pustil same in jej

je zaukazal da je razpis natečaja takoj preklicati v vseh štirih časopisih.

To je najnovejši dokaz, koliko skrb ima naš deželni odbor za ubožega Kraševca. Prebivalstvo, poprej polno radosti in navdušenja, zdaj tožno zre na razvaline svojih nad. V skupine se zbirajo ter ugibljejo: „Čemu plačujemo deželi nad 10.000 gl. letnih davkov? Kar ga troši dežela za naših 7 učiteljskih močij, za tu sem spadajoče bolnike v deželni bolnici in za okrajno cesto v Idrijo, za čije vzdrževanje prispeva itak okrajni cestni odbor logaški polovico in ki bode tako podržavljena v kratkem — to ne znaša nikdar 10.000 gl. Naj nam naš deželni odbor prepusti skrb za vse to; stori naj nam to uslugo, da mu ne bomo plačevali nikacih doklad in mi si sami zgradimo vodovod, a po vrhu tega si nastavimo še toli potrebnega okrožnega zdravnika, za katerega prosimo. Seveda, za vse druge naprave po mestih ima deželni odbor vedno odprte blagajne, tam siplje kar s polnimi rokami podpore, a ubogemu Kraševcu ne privoščajo niti dobre vode. Gospodje v deželnem odboru poznajo le takrat Kraševca in sploh kmeta, kadar se bližajo deželno in državno-zborske volitve, kadar jim gre za mandat. Takrat imajo polna usta medu, takrat nosijo saboj po shodnih polne koše zlatih nad in gradov. Mi kmetje seveda jim verjamemo, saj govorijo tako prepričevalno, tako v srce segajoče, in hajd v volilni boj za nje! A kako se varamo! Sedaj se nam odpirajo oči in v prihodnje stali bomo kakor skala. Niti njih zlato obljube in sladke besede, niti njih zatirjanja, da bodo vsikdar delali v prid ubožega kmeta, ne omajajo več našega mišljenja in prepričanja. „Kmet voli kmeta!“ bode naše geslo, kajti le ta pozna naše razmere, le temu so znane težave našega stanu! Pa naj si že bo kakor si hoče! S temi vrsticami hotel sem nekoliko pisati zgodovino logaškega vodovoda, ki sedaj zopet spi zimsko spanje ter željno pričakuje nadaljnjih odredb toli usmiljenega deželnega odbora vojvodine Kranjske ter konečne rešitve visoke c. kr. vlade.

Kraševce.

(Mi smo radi priobčili ta dopis, ker vidimo sami, koliko trpi ljudstvo na pomanjkanju pitne vode. Da-li pa je geslo „Kmet voli le kmeta“ res pravi in jedini lek za zboljšanje položaja kmečkega stanu, o tem pa si dovoljujemo že nekoliko — dvoma. Uredn.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 13. julija 1897.

Nemški veleposestniki na Češkem so zborovali včeraj na Dunaju. Posvetovali so se o položaju, kakor se je razvil vsled jezikovnih naredeb, oziroma vsled strastne, nezmerne agitacije Nemcev. O tem zborovanju so poslali v svet posebno izjavo. Tej izjavi se vidi takoj, da popolnoma odgovarja tisti dvoumni in dvorezni taktiki, katere se vedno drže nemški veleposestniki. Tako so jo pogodili tudi s to izjavo: na jedni strani grajajo Nemce, ker iščejo pomoči v tuji državi, na drugi strani jih vspodbujajo v borbi zoper jezikovne navedbe, na tretji pa povdarjajo potrebo sprave med Nemci in Čehi. Ta je vendar lepa! Gospodje vedo vendar, da Čehi za nobeno ceno ne odstopijo od jezikovnih naredeb. Hinavstvo je torej, ako govorijo h kratu o odpravi jezikovnih naredeb in o spravi. To je tako, kakor bi me kdo vabil v hišo in bi mi zajedno zapiral vrata pred nosom. — Jako značilno je tudi, da izjava zahteva od vlade, da ona stori potrebne korake za spravo. Isti gospodje so pa najbolj kričali v dnevih obstrukcije, da sprava se mora izvršiti od naroda do naroda.

Boj proti jezikovnim naredbam. Stvar postaja že malce neslana in radi bi naredili sklep z njo. A do skrajnosti neprijetni Nemci usiljujejo človeku le še vedno pero v roke, da ne more molčati. Naši nasprotniki prosledujejo svoj cilj z vso brezobzirno odločnostjo, naslanjajo se na svoj železni rek „moč gre pred pravico“. Oni seveda so močni in pozabljajo ob jednem, da so ljudje. Za seboj imajo krepko zaslonbo, kompaktno samostojno maso nemškega naroda, ki uživa danes vse pravice, ki gredo narodu po državnih zakonih in radi tega so ponosni. In ker obstoji v Avstriji anomalija, da se isti zakoni ne izvršujejo praktično tudi za Slovane, smatrajo nas Nemci manje vrednimi. Ako bi Nemci ne imeli te mogočne zaslonbe,

bi si nikar ne upali tako hrumeti, kakor hrumijo; bi si ne upali razočarati na avstrijskih tleh pruskih zastav in žaltit države, v kateri živijo. V tem tidi jedro vsej stvari. Otroci Germanije so bili razvajeni od matere Avstrije in sedaj jej hodijo po glavi. Otroci Slavije pa so bili zapostavljeni po isti materi, zato je le-ti na morejo tako braniti, kakor bi bilo dobro za njo samo. To se maščuje sedaj, ko se je jel pojavljati sad germanizacijske politike v najjudurniši obliki svoji. Kakor vse kaže, Nemci ne bodo mirovali tako hitro, ker so razdraženi po jezikovnih naredbah. Oni so dobili žezlo v roke in bi je ne hoteli pustiti iz roke za nobeno ceno. Jezikovne navedbe so bile olje v ogenj in sedaj bode gorelo dalje, tudi ako bi se umaknile te navedbe. Slovonom se ne da iste moči za odpor, kakor bi trebali v danih slučajih. Boj zoper jezikovne navedbe je smatrati torej le pretvezo, pod katero hočejo Nemci vzdržati svoje nadvladje. Dokler se avstrijskim Slovonom ne daje vsa sredstva za odpor, tako dolgo ni misliti na mir.

Izgredi v Hebu. Izgredi, ki so jih uprizorili razdraženi Nemci v Hebu na Češkem, so bili jako resne stvari. Iz najnovejših poročil je razvidno, da je množica gazila v blato vsako avtoriteto: organe javnega reda so kamenali in jim pljuvali v obraz. Med zaprtimi je tudi nekaj nemških podanikov. In po tem dejstvu zadobili so izgredi v Hebu toli resen značaj, da je dolžnost merodajnim činiteljem, da skrajno odločnostjo varujejo avtoriteto države. Mi Slovani smo že toliko trpeli na raznih persekucijah, okusili smo do dna vso trpkost nenaklonjenosti raznih vladnih zistemov, doba britkih skušenj je morala dovesti v nas do popolnega razvoja čut pravice in svobodoljublja, tako, da nam gotovo nikdar ne pride na misel, da bi brez potrebe klicali državnega pravdnika in policijo na pomoč; ali kar počenjajo sedaj Nemci, to niti podobno ni boju za obstanek in za svoje pravo, ampak to je golo in nago nasilstvo, to izhaja naravnost iz neugasne pohlepnosti po zatiranju drugih in proti nasilstvu je opravičena sila. Kdor noče priznati pravice drugim, ta ni vreden svobode. Zato ne bomo nimalo obžalovali nemških razgrajalcev, ako res pride do tega, o čemer že govorijo nemški listi: da se proglasi obsedno stanje v Hebu in v okolici. Dokler se narodni in politični boji — in bodisi še tako srditi — vrše v mejah države, dotlej ne treba državi — in tudi prav ne bi bilo — da posega vmes izrednimi, svobodo gibanja omejujočimi odredbami, ali ko je prišlo tako daleč, da prihajajo semkaj podaniki tuje države, da zasramujejo to državo, tedaj je mera polna, tedaj je se mora vzdramiti država in jeti misliti — na-se. Borba za načela in političke programe bode svobodna, narodno tekmovanje je plemenito in le povspešnje spletni napredek, ali očitnemu veleizdajstvu treba zaviti vrat. V Hebu zaprti nemški podaniki so glasen memento avstrijski vladi, koliko se je grešilo do sedaj nepotrebnim klanjanjem pred malikom, imenovanim „die voranleuchtende deutsche Kultur“ in kako akutna mora postati nevarnost, ako bi hoteli vztrajati na dalje v tem grehu.

Različne vesti.

Odbor pol. društva „Edinost“ bode imel svojo sejo jutri v sredo popoldne ob 3. uri. Na dnevnem redu so važne stvari. Gg. odborniki in njih namestniki naj se gotovo udeležijo te seje.

Občni zbor političnega društva „Edinost“ se bode vršil letos dne 18. julija 1897 ob 10. uri popoldne v telovadnici „Sokolovi“. Nadejamo se, da na letošnji zbor pridejo vsi naši državni in deželni poslanci iz Trsta in Istre ter drugi odlični rodoljubi, da se ta zbor povzdigne do impozantne manifestacije. To treba ozirom na dogodke v toli burnem prošlem letu!

Sodbe naših nasprotnikov moramo čitati, ako hočemo prav razumeti pomen te ali one odredbe za nas Slovence. Nedavno temu smo bili priobčili v jako rezervirani obliki, da je prenehalo poslovanje šolskega nadzornika za tržaško okolico, gosp. Dolinarja. Takrat so nas silili posebni oziri, da nismo govorili določneje, jasneje o tej odredbi, ki utegne imeti usodnih posledic za naše slovensko šolstvo po okolici — nota bene: v kolikor je isto še slovensko. Sedaj pa, ko so nasprotna glasila spravila stvar v javnost in ko se posebno „Piccolo“ hvalevredno odkritosrčnostjo proslavlja to odredbo . . . sedaj moramo spregovoriti tudi mi, da je visoko naučno ministerstvo odstavilo

gosp. nadzornika Dolinarja. Čemu bi tajili? Ta dogodek je velik udarec za naše šolstvo po okolici, ta odredba nas je zadela do živega, ali presenetila nas ni! Ta odredba je le logična posledica razmerja, kakor se je razvilo isto na Primorskem v poslednji čas, člen je to, ki se harmonično sklada in popolnaje z drugimi dogodki — slične stvari. O vzrokih, ki so se navajali za to odredbo, ne moremo in ne smemo govoriti že sedaj! Za to pride primerni čas in primerno mesto. Ako pa žele naši čitatelji ugibati o pravih vzrokih odstavljenju nadzornika Dolinarja, morejo to storiti po radostnih vsklkih, ki jih je o tej priliki bruhal iz sebe „Piccolo“. Saj smo rekli že gori: ako hočemo prav soditi pomen te ali one odredbe za nas Slovence, moramo vsikdar čitati sodbo nasprotnikov.

„Piccolo“ je pisal dne 9. t. m.: „Vest, da je naučno ministerstvo odstavilo šolskega nadzornika za okolico, Dolinarja, bode brez dvoma vsprejeta zadoščenjem pri vseh onih, ki žele, da državni uradniki v svojih poslih kažejo popolno objektivnost, o kateri jedini je možno, da se spoštuje njih avtoriteta in da ostane ista, vzvišena nad vsemi strankarskimi spori. V seji mestnega sveta od 31. januarja 1895 je bilo predloženo poročilo šolskega odseka, sestavljeno od spoštovanega g. Veneziana, v katerem je bila uničevalna obsodba zlorab nadzornika Dolinarja.

Iz preiskave mnogih činov, izjav in dejstev, katerimi se je zagrešil ta šolski nadzornik v svojem poslovanju, sledi, da se je Dolinar očitno kazal pristranskega v prid slovenskemu pouku, da je zanemarjal in je bil nasproten italijanskemu pouku v šolah po deželi; da se ni plašil agitacij in žaljenj posamičnih učiteljev; da ni kazal nikake dobrohotnosti do učiteljev: da mu je nedostajalo pedagogičnega takta; da je zagrešal čine, katere bi lahko označili kakor uradno zlorabo; da se je poniževal do povspeševalca političke pristranosti itd.

Ministerstvo je trebalo skoro jedno leto in pol, da se je prepričalo o nemožnosti, da bi se nadzorniški posli poverjali še nadalje političnemu apostolu s temperamentom, kakoršnega je kazal gosp. Dolinar.

Vendar bode ta popravek — četudi došel kasno — vsprejet kakor smo že rekli, živim zadoščenjem od vseh, ki so ljubitelji pravice . . . pravične“.

Kdor zna čitati naš „Piccolo“, ta pogodi lahko, kateri so bili resnični vzroki odstavljenju šolskega nadzornika Dolinarja, kdo je želel to odstavljenje in na čegovo škodo se je to zgodilo. Mi opažamo le, da se je to zgodilo v mesecu juliju 1897, v dobi protinemske in protiliberalne večine v zbornici poslancev, v dobi narodne krščansko-socialne zveze in v dobi . . . toda premagajmo se, saj se nam zdi, kakor bi videli gospoda državnega pravdnika, kako že čaka se svojim rudečim ali višnjevim svinčnikom. O očitanjih, katerimi „Piccolo“ svojo navadno drznostjo in lažljivostjo obsiplje gosp. Dolinarja, o tem pa že spregovorimo nekoliko obširneje, da bodo mogli gospodje na Dunaju nekoliko boljše soditi o pomenu odstavljenja šolskega nadzornika Dolinarja.

O umrlem knezonadškofu dru. Zornu se poroča z Dunaja: Minoli četrtek zjutraj je pal nadškof v omedlevico, srce je jelo ponehavati. Umirajoči je govoril seboj, da se čuti jako slabega, molil je latinsko. Delo so ga v sv. olje, ker radi bljuvanja ni mogel prejeti sv. popotnice. Ob 3.30 pop. je izdihnil mirno. Ob 11. uri zvečer so prenesli krsto v mrtvašnico pri cerkvi Marijinega rojstva na Rennweg-u. Nane so molile neprenehoma ob krsti. V petek so balzamovali truplo. — V soboto ob šestih zvečer so blagoslovili zemske ostanke pre-vzvišenega metropolita v župni cerkvi sv. Petra in Pavla v Erdbergu, kamor spada zavod, kjer se je zdravil blagi pokojnik. Mrtvaško slovesnost je zvršil mil. g. nadškof dr. Angerer ob obilni asistenciji.

Truplo pokojnikovo so pripeljali s šestimi konji v mrtvaškem vozu do cerkve in se je potem naravnost odvedli na kolodvor, odkoder je z brzovlakom dospelo v Gorico minolo nedeljo. Pogreba se udeležijo: nadškof Glavina, poreško-puljski škof Flapp in krški škof dr. Mahnič.

Umrlega knezonadškofa hvali vse, kar čuti iskrico pravicoljubja v sebi. Posebna skrb umrlega

je bila vedno, da bi njemu podrejena duhovščina delala za ljubezen, spravo in pokoj med vsemi strankami brez razločka narodnosti in pokolenja. „Bodimo mi duhovniki“ tako je dajal v svojem prvem goriskem pastirskem listu „vsil pravi vzgled v zvestobi govora, v stanovitosti dobrote, vere in čistosti in vseh dobrih delih, da nas bodo verniki vsi radi posnemali“.

O njegovi izredni srčni plemenitosti se piše: Nikdo, ki se je bližal visokemu duhovnemu gosposdu s kako prošnjo, ni bil odbit. Njegova ponižnost je bila tolika, da je mislil več na visoko odgovornost svojega poklica, ne o pa na čast in sijajnost istega. Zatorej je tudi prosil sv. Očeta, da bi mu odvzel pastirstvo. V Rimu pa so predbro poznali visoko vrednost škofovo in so se protivili njegovemu odrekamju.

O veliki noči hotel je osebno v Rim prositi da bi ga odpustili, a bolezen ga je zadržala na tem. Morda, ako bi bil smel v pokoj, bi ne bilo tako nevarno p. išlo z njegovim stanjem. Zdaj ni več blagega svetnika in vsak človekoljub mora žalovati po njem.

Truplo nadškofovo so pripeljali v Gorico v nedeljo popoldne. Na kolodvoru se je zbrala velika množica. Pogreb bode jutri. Truplo shranijo v kapeli starega pokopališča, kjer se sezida župna cerkev.

Slovenska spodnja gimnazija v Celju ostane. Za sprejemni izpit za prvi razred prihodnjega leta se je oglasiti istim, ki hočejo položiti ta izpit, že zdaj v soboto 17. julija ob 8. uri zjutraj v ravnateljevi pisarni v Jezernikovi hiši za veliko kasarno.

Nezaslišana nesramnost nemškega kolesarja. V Ljubljani sta v nedeljo zvečer vozila po tržaški cesti dva nemška kolesarja, od katerih je eden imel luč, drugi ne. Vozila pa nista po cesti, marveč po trotoarju, ki je izključno za ljudi. Že v tem činu je zapopaden namen provokacije. Po trotoarju sta prišla dva moža, nemška kolesarja bi ju bila skoro povozila. Jeden teh mož je rekel kolesarjema: tu ni dovoljeno voziti, ampak le po cesti! Na to je potegnil kolesar revolver in zakričal po nemški: „Psa prokleti, ali ne greš hitro naprej?“

Ali je temu germanskemu srditežu morda rojil po glavi odmev germanskih demonstracij v Hebu? Po takem nastopanju kolesarjev pa tudi ni čudo, ako je začelo ljudstvo gojiti nekako antipatijo do tega športa.

Prusofilsko protestantstvo v Ljubljani. Ljubljanska protestantska občina je slavila nedavno veliko cerkveno slavnost. Vsi pravi in nepravi Nemci slovenske Ljubljane udeležili so se te slavnosti, zlasti pa realni profesor Binder se svojimi Bismarckovci. Pa tudi katoliški dijakci so baje peli na tej slovesnosti.

No, ako je temu tako, potem bode treba presneto pogledati na prste tistemu Binderju, ki pripravlja pruske obročje, da bi jih vrgel čez slovensko Ljubljano. Gospodje poslanci, pozor! Ne spite!

Kako postane človek lahko renegat. Renegat postane človek, ako:

1. Ni dovolj krepkega značaja, da brani in ohrani v vseh slučajih svojo narodnost.

2. Ako je premehek idealist, nepraktičen optimist, ki od svojih rojakov zahteva isto, česar mu izpolniti ne morejo ob najboljši volji.

3. Ako ga za vse njega žrtve in napore v prospeh svojega naroda zadenejo le gola nehvaležnost, prevara in posmehovanje od strani njega rojakov.

4. Ako vidi, da v rojskih ni iste doslednosti in vztrajnosti, kakoršne je potreba, da se narod obdrži na višini svoje vrednosti.

5. Ako želi doseči mej rojaki zase odličnih naslovov, a mu jih odrekajo, bodisi zaslužno ali nezaslužno.

6. Ako vidi propadati narod v kljub vsem borbam in obupuje na rešitvi istega.

Gledališka šola dramatičnega društva v Ljubljani se odpre dne 18. julija. Poučevalo se bode v tej šoli v deklamaciji, mimiki in tehniških potrebah in pripomočkih v dram. predstavljanju. Učitelj je gospod režiser Inemann. Pouk je brezplačen. Vpisovanje v gledališko šolo se bo vršilo od 15. do 18. julija od 11. do 12 ure popoldne in od 6. do 7. ure zvečer v intendantni pisarni v gledališču.

Šolsko letno poročilo gimnazije Ljubljanske za šolsko leto 1896/97. obsega razen šolskih vestij slovensko razpravo. Dramatika in slovensko slovstvo, spisal prof. Fran. Ilešič in pa nemški neolog „Franz Seraphin Gerdinich“, spisal prof. F. Hintner. Gimnazija je imela 17 razredov. Na višji gimnaziji je bil učni jezik nemški, na nižji so bile poleg nemških razredov slovenske paralele. Poučevalo je 27 učiteljev. Koncem leta je bilo na zavodu 660 učencev in 4 privatisti, med njimi 566 Kranjcev, 19 Primorcev, 46 Štajercev, 24 dijakov iz drugih avstrijskih dežel, 7 iz Ogerske in 2 iz inozemstva. Slovencev 537, Nemcev 123, Italijana 2, Hrvat 1, Srb 1. Učni uspeh je bil dovoljen, kakor izkazuje klasifikacija. Prvi red z odlike je dobilo 63 dijakov, prvi red 431, ponavljavni izpit mora delati 85 dijakov, drugi red je dobilo 59, tretji red 18 dijakov. Šolnine so plačali dijaki 9340 gl., stipendijev so dobili skupaj 8870 gl. „Sl. Narod.“

Za Srbe (Hrvate) ali Hrvate (Srbe). Nedavno temu se je bahal v nekem hotelu v Pešti neki dijak (medicin), kako je njegov oče „in illo tempore“ netil sovražstvo v naših bratih med Timokom in med Gatro. Ker se je pa ta gospod posluževal zares peklenškega sredstva, hočemo tukaj navesti istega, kakor ga je pripovedoval njegov sin v omenjenem hotelu. „Viteški“ Madjar je pisal večkrat v hrvatske časnike. V svojih spisih je hlinil hrvatsko domoljubje in hujskal Hrvate zoper Srbe. Zraven pa je pisal tudi v srbske liste in črnil Hrvate pri Srbih. Tako je delal Madjar. Sedaj smo prepričani, da je popolnoma res, kar smo čitali v nekem „Universal Lexikonu“: „Die Madjaren haben durch ihre Agitation die Bestrebungen des Ljudevit Gaj vereitelt“. A ne samo tedaj, ampak tudi sedaj uveljavljajo madjaroni geslo: „divide et impera“. Kajti čuli smo, da je neki Madjar, gospodar mlina zagotovil svoje soderge, da se ne združijo Srbi in Hrvati. (Ker pa v tem poslednjem slučaju nismo še prav gotovi, nočemo imenovati tega gospoda).

Žalibog so imeli srditi nasprotniki še precej vspeha. Posrečilo se jim je vzgojiti sovražstvo med Srbi in Hrvati, in ni manjkalo mnogo, da bi bili naredili iz enega naroda dva. A hvala Bogu in sv. Cirilu in Metodiju, da ni šel razpor dalje, ker kmalu bi bili dobili poleg Srbov in Hrvatov še — Slavonce in Dalmatince. (Te poslednje skušajo Italijani odcepiti od Hrvatov (Srbov)).

Mnogo razpora sta zakrivila dva alfabeta, abeceda in azbuka, kakor poje Mirko Bogović:

„Abeceda i azbuka,
To je naša težka muka,
Mi bi svrhu stigli prije
Da razlike ove nije.“

Nekoliko bi se temu odpomoglo, ako bi izdajala „družba sv. Jeronima“ ali „Matica Hrvatska“ vsako leto po eno knjižico v Cirilici, ker bi se potem Hrvati privadili Cirilici, a tudi Srbi bi se raje vpisovali v te dve družbi. Kako srbsko društvo pa naj bi tudi vsako leto izdajalo po jednu knjižico v gajici. — Glede na dogodke v najnovejšem času lahko rečemo: „Zora puca bit će dana“.

Na črnogorskem dvoru, tako se javlja iz Cetinja, se mnogo govori o ženitvi prestolonaslednika Danila.

O izvoljenki se sicer še ne ve natančnega, pač pa se izreka slutnja, da utegne bodoča črnogorska kneginja biti v ozkem sorodstvu z ruskim dvorom. Iz tega vzroka baje da odpotuje Danilo bodoče dni v Rusijo. — Črnogorski knez Nikola hoče še za časa svojih dni videti srečne vse svoje otroke, kakor pravi skrbni oče. Knez Nikola je pesnik po bežji volji, torej je tudi možno, da hoče posvetiti ostale dni svojega življenja izključno poziciji. Pri pesniku-vladarju bi ne bilo nenavadno kaj takega.

Pevsko društvo „Skala“ v sv. Križu priredi v nedeljo dne 1. avgusta 1897 veliko javno veselico s petjem, deklamacijo, igro in plesom. Peli se bodo možki in mešani zbori. Jako zanimivi vspehi objavimo pravočasno.

Pevsko društvo „Slavec“ v Ljubljani priredi v nedeljo dne 18. t. m. velik celdnevni izlet v Litijo in Šmartno. Ob 5:45 zjutraj zbero se pevci na južnem kolodvoru ter se odpeljejo ob 6:25, v Litijo dojdejo ob 7:32. V Litiji slovesen pozdrav, na to zajetrik v gostilni g. Jurija Oblaka. Ob 9. uri odhod v Šmartno. Ob 10. uri bo slovesna sv. maša v dekanjski cerkvi, pri kateri poje „Slavec“.

Po maši „pevski sastanek“ na vrtu g. Ivana Wankoniga-a. Ob 1. uri povratek v Litijo in ob 1:30 skupen obed v gostilni „na pašti“. Ob 5. uri popoldne priredi pevsko društvo „Slavec“ na vrtu gostilne „pri Fortuni“ s prijaznim sodelovanjem litijskih redoljubkinj, pevskega društva „Zvon“ in tamburaškega zbora iz Šmartnega veliko ljudsko veselico v korist družbi sv. Cirila in Metoda (po posebnem vspehu). Ob neugodnem vremenu se bode vršila veselica v prostorih g. I. Oblaka. Po veselici svobodna zabava. Odhod iz Litije v Ljubljano ob 10:30 zvečer. Oglasila za vožnjo in skupen obed (kuvert 70 nč.) vzprejema trgovec g. Fr. Čuden na glavnem trgu in društveni odbor „Slavca“.

Iz Nakelske županije nam pišejo: Minoli mesec smo pri nas volili nov občinski odbor, s katerim smemo biti povsem zadovoljni; kajti občinsko upravo bodo vodili uzorni in redoljubni mozeje.

Najbolj se pa ponašamo po vsej pravici z dejstvom, da načeljuje dičnemu temu odboru mož korenjak in poštenjak: gospod Aleksander Mahorčič, posestnik iz Matavuna.

Županoval je v naši občini od 1893. leta, in ves ta čas se je kazal narodnega moža in skrbnega očeta svojim soobčinarjem.

Koliko blagih činov bi se dalo naštet, ki sta jih izvršila njegov jasni razum in njegovo plemenito srce, a vse to se mora zamolčati, ker je mož skromen in ne mara obešati svojih dejanj na veliki zvon.

Prav prijetno nas je dirnola novica, da so gg. odborniki g. Aleksandru enoglasno poverili županovo stolico tudi za bodočo zakonito dobo.

V imenu vseh svojih soobčinarjev kličem iz dna srca: Bog živi gospoda župana še mnogo let v gmotni in duševni razcvit naše županije.

Janez izpod Brkinov.

Evropska vojska. Dragost evropskih vojnih pripomočkov narasla je že zares na neko opasno višino. Za vojaštvo Evrope se je potrošilo v minolem letu 2 milijardi 127 milijonov goldinarjev. Rusija je potrošila 516 milijonov, Anglija 383, Francija 379, Nemčija 265, Avstrija 178, Italija 131 in pol milijona itd. — Je-li mogoče še dalje iti? Ne, dalje ni mogoče.

Visoka starost. V naselbini Varisi, okrožje Kutais v Rusiji, živi duhovnik Georgije, ki je letos slavil 140. rojstni dan.

Zopet nesreča na železnici. Iz Kodanja se poroča: Dne 11. t. m. o polnoči pridirjal je na kolodvor v Gjentomtu brzovlak ter se zaletel v v ondi stoječi osebni vlak s tako silo, da se je strlo osem vagonov osebnega vlaka, napolnjenega z ljudmi. 40 oseb je bilo ubitih, 60 težko ranjenih. Mrlice in ranjence so takoj prepeljali v bolnišnico.

Požar. V četrtek zvečer ob 1/10. uri je bil velik požar na Rakeku na Notranjskem. Pogorela je parna žaga Feltrinellijeva in mnogo lesa in drv.

Korist Röntgenovih žarkov. Znano je, da se s pomočjo t. h žarkov, ki prodirajo se svojo svetlobo celó kamnate in železne plošče, da pogledati skozi manj goste snovi tako kakor skozi steklo. V poslednjem času poskušajo X-žarke, kakor se imevajo, porabiti v različne praktične svrhe. Na carinarskem uradu v Parizu se je posrečilo celó to vrlo iznajdbo porabiti pri preiskovanju zavojev in to z velikim uspehom. V očigled velikemu navalu blaga za carinarskih uradih po velikih mestih ni bilo možno dosedaj, da bi pogledali v vse zaboje in ovoje, in tako se je prezrlo na tisoče stvari, katere bi morale biti obdačene. Koliko stvari roma po svetu pod naslovom „uzorci brez veljave“, ki pa vendar niso brez veljave. Ravno tako bode možno s pomočjo X-žarkov pogledati v pisma, v katerih se nahaja denar in konečno se bodo morala pisati vsa pisma — z „simpatetičnim črnilom“, kajti pred svetlobo Röntgenovih žarkov ne ostane zakrita nobena ta nost. —

Andréejev balon. Neki dopisnik berlinskega „Local-Anzeiger“, javlja iz Dans Island-a, iz koder se dvigne Andrée se svojem balonom v zrak, da se popelje čez severni tečaj, sledeče: Andrée je jako ljubeznjiv človek in poln humorja. Razlagal nam je svoj načrt ekspedicije in razkazoval priprave za to interesantno in nevarno vožnjo. Zrakoplov je pripravljen za odhod, obsežen je 5000 kubičnih metrov. Polnjenje istega je trajalo 89 ur, pričelo je 19. junija, izvršilo 22. Ladija balonova je pritrjena. Balon je visok 21 metrov in je podolgaste oblike, podoben figi. Dosedaj pa še ni bilo tako ugodnega vetra, da bi zamogel odpluti.

Kuga v Bombayu. Kuge v Bombayu je vendar konec. Posrečilo se je hudim naporom od strani zdravništva in oblasti zapreti pot temu groznemu gostu in zdaj se sme mirno reči, da je v Bombay ne bo tako brž zopet. Posamični slučajji se dogajajo vedno, vendar je lahko reči, da je epidemija zatrta. V Bombayu, v mestu, ki šteje 800.000 prebivalcev, vzela je kuga 15.000 prebivalcev, torej na 160 jednega, kar je razmeroma jako malo v primeri s prejšnjimi epidemijami.

O škandalih proti glasbi.

Na Dunaju v juniju 1897.
(Zvršetek.)

Za drugo predstavo je Rossini oskrbel nekoliko primernih manjših prenarodb, a sam ostal doma, čakaje poročila o izidu. Kar je začel krik na cesti. Že je bil v strahu, da je opera propadla vnovič ter da mu hoče razdraženo ljudstvo prirediti demanstracijo, kar je začel „evviva“-klice in zagledal svet bakelj. Opera je bila ta dan sprejeta brez predsodka, njene krasote so zmagale in v južni živahnosti priredilo je občinstvo lepo ovacijo skladatelju v čast in zadostilo. Naravno, da sprejem opere ta večer še ni bil navdušen, temveč da si je šele z časom pridobila svoje priljubljenost in veljavo.

Znani so škandali, ki so se 1861 pojavljali v Parizu povodom uprizoritve Wagnerjevega „Tannhäusera“. Cesar Napoleon III. je na prizadevanje kneginje Pavline Metternichove, čije mož je bil tedaj avstrijski poslanik v Parizu, zaukazal uprizoritev te opere, a „jockey-club“ se je zarotil proti nji, ker se Wagner ni hotel ozirati na njih zahtevo za uvrstitev večjega baleta, da si je na njih željo v tem zmislu razširil prvo sceno. In tako je bila opera sprejeta in pokopana z velikim škandalom.

Francosko-nemška vojna je povzročila veliko narodno sovraštvo ter onemogočila želje po poznejši uprizoritvi Wagnerjevih del, a zadnja leta se ona kljub temu predstavljajo v Parizu z največjim uspehom. Umetnost je tu premagala ves narodni sovražizem.

In tako so tudi Čehi uprizarjali Wagnerja poleg drugih nemških mojstrov, in pred 5 leti sprejeli z največjim navdušenjem njegove „Mojstre pevce norimberške“, delo, katero je po svojem tekstu od prve do zadnje vrste proslava nemškega duha in nemškega naroda, delo, ki se po pravici lahko nazivlje povsem tendenciozno.

In samo nemška, vse druge nadkriljajoča kultura — saj to se je tolikokrat povdarjalo zadnje dni — samo ta naj si ne upa čuti v avstrijski stolici, kjer biva mnogo Slovanov, v cesarstvu, ki je po svoji večini slovansko, — slovanskega dela? Ne, kričati in hujskači lahko danes ali jutri praznujejo jedno zmago, — opetovanih ne bodo, v to so Dunajčani prerazumni in predobrovoljni, a tudi prepravični.

In zato smo uverjeni, ako se tudi morda posreči kaliti mir za kak trenutek, da ponovitev škandalov, kakor so bili svojedobni proti Dvořaku, ni več mogoča.

Kjer se je torej proti priznanim izbornim delom demonstriralo iz raznih uzrokov, ondi se bile te demonstracije brezuspešne. In zato trdno verjemo v zmago slovanske glasbe kljub vsemu sovrašnemu prizadevanju nekaterih stekličev.

Emilijan Savič.

Najnovejše vesti.

Kozina 13. Sinoč so imeli tu socialni demokratje svoj shod. Žal, da smo prepozno zvečer zvedeli o tem shodu. Sicer bi bili odločno zavržni govornika, ki je strastno napadal vero in duhovščino. Vendar pa smo se uprli, da smo preprečili, da govornik ni dosegel zaželjenega uspeha. Ob širn-j dopis pride.

Dunaj 13. Knez Bolgarski pripeljal se je včeraj zvečer preko Dunaja, a se ni ustavil nič, marveč nadaljeval potovanje v Szent Antal na Ogerskem, kjer mu biva soproga kneginja Bolgarska.

Rzeszov 13. Državni poslanec Szajer je bil obsojen radi razžaljenja okrajnega glavarja v Strzyzovem in nekega branilničnega uradnika na 14 dni zopora.

London 13. „Times“ poročajo iz Carigrada: Angležka ter francoska vlada pridržali sti si še odgovor na okrožnico porte, kar se dostaje namerovane odposiljave turskih čet v Kreto. Italijanska vlada je odgovorila ustmeno in priporočala porti, naj si stvar še dobro premisli.

Tužnim srcem javljamo sorodnikom, prijateljem in znancem, da je umrl naš iskreno ljubljeni brat, gospod

Ivan Fabiani,

trgovec in posestnik,

danes dné 13. t. m. ob 9. uri previden z sv. Zakramenti za umirajoče v 26. letu starosti. Pogreb pojde v četrtek dne 15. julija dopoldne ob 9. uri iz hiše žalosti na mirovdvor.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v tukajšnji cerkvi.

Blagega pokojnika priporočamo v pobožno molitev in prijazen spomin.

V LOKVI, dne 13. julija 1897.

Marija Pakiž
Kristina Fabiani } sestri

Marija Fabiani, teta

Tiskarna Gutenberg

filijalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Rastrirni zavod — Knjigovestvo.

priporoča se za prijazne naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, roketvorov v vsakem obsežu, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitkov z napisom, naslovnih listov, jedilnih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih: Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časozapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem razstrirnega (stane) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledic iz oinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — ARNOLDO COEN — Acquedotto 35 Trst

Za slabotne

bolehave vsled pomanjkanja krvi na živcih, blede in slaboobstoječe otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je

železno vino lekarja Piccolija v Ljubljani.

(Dunajska cesta)

priporočeno od mnogih zdravnikov. — Poliliterska steklenica veja 1 gld., pet poliliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

LA FILIALE

della

BANCA UNION

TRIESTE

s' occupa di tutte le operazioni di Banca e Cambio - Valute.

a) Accetta versamenti in conto corrente abbucando l'interesse annuo

per banconote 2 1/2 % con preavviso 5 giorni

3 1/2 % a 4 mesi fisso 12 "

3 1/2 % a 8 mesi 12 "

per Napoleoni 2 1/2 % con preavviso di 20 giorni

2 1/2 % " " " 10 "

2 1/2 % " " " 3 mesi

3 % " " " 6 "

Il nuovo tasso d'interesse principierà a decorrere sulle lettere di versamento in circolazione a datare del 3 Marzo rispettivamente dal 10 Marzo a secondo del relativo preavviso.

b) In banco giro abbucando il 2 1/2 % interesse annuo sino a qualunque somma; prelevazioni sino a fior. 20.000 — a vista verso chèque; importi maggiori preavviso avanti la Borsa. Conferma versamenti in apposito li retto.

c) Conteggia per tutti i versamenti fatti in qualsiasi ora d'ufficio lavaluta del medesimo giorno.

Assume dei propri correntisti l'incasso d i conti di piazza, di cambiali per Trieste, Vienna, Budapest ed altri principali città; rilascia loro assegni per queste piazze, ed accorda loro la facilità di domiciliare effetti presso la sua cassa franco d'ogni spesa per essi.

d) Rilascia Vaglia del Banco di Napoli, pagabili ovunque presso gli stabilimenti del Banco e presso i suoi rappresentanti e corrispondenti facoltati alla emissione degli assegni.

e) S' incarica dall'acquisto e della vendita di effetti pubblici, valute e divise nonché del incasso d'assegni, cambiali e coupons, verso modica provvigione.

Sulle lettere di versamento attualmente in circolazione il nuovo tasso d'interesse entrerà in vigore al 25 corr. e rispettivamente al 2 Marzo a. c. a seconda del rispettivo preavviso.

Trieste, 20. Febbraio 1896. 1 12

Oglje

lepo, suho, debelo brez prsti, imajo na prodaj po jako nizki ceni

bratje Drnovšek
SAVA j. ž.

Assicurazioni generali

v Trstu

(društvo je ustanovljeno leta 1831.)

To društvo je raztegnolo svoje delovanje na vse veje zavarovanja posebno pa: na zavarovanje proti požaru — zavarovanje po morju in po kopnem odposlanega blaga in zavarovanje na življenje.

Društvena glavnica in riserva dne 31. decembra 1893. f. 58.071.673-84

Premije za poterjati v naslednjih letih f. 30.541.700-04

Glavnica za zavarovanje življenja do 31. decembra 1894 f. 169.929.625-03

Plačana povračila: a) v letu 1894 f. 9.737.614-48

b) od začetka društva do 31. decembra 1894 f. 362.401.706-51

Letni računi, izkaz dosedaj plačanih odškodnanj, tarife in pogoje za zavarovanja in sploh vsa natančnejša pojasnila se doba v Trstu v uradu društva: Via della Stazione 22. 333-1

lastnej hiši. 12-12

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisoočrni cvet“ (Millefiori)

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden emet za zdravljenje, stoji 30 nč, ter se dobliva v odlični lokarni

PRAXMARER „Ai due Mari“ Trst, veliki trg.